

N:o 162.

Af Herr **J. Smedberg:** *Angående ändring i Kongl. Förordningen om lagfart å fast egendom den 16 Juni 1875.*

Att Kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 Juni 1875 medfört vissa fördelar och äfven lättnader i lagfarts-kostnaderna lärer icke kunna förnekas, men att den i vissa fall orsakat onödiga utgifter lärer icke heller kunna bestridas. Så har nemligen skyldigheten att lagfara arrfången fastighet och deröfver lösa lagfartsbevis å hvarje fastighetslott, om än aldrig så liten, ledt derhän att vissa arfvingar fått vidkännas en lagfartskostnad nära nog lika stor som värdet å fastighetslotten. Jag åsyftar alls icke att upphäfva skyldigheten att lagfara arrfången fastighet, då densamma emellan sterbhusdelegarne skiftas, men der fastigheten är så obetydlig eller af så ringa omfång, att icke mer än ett hushåll derå kan vara besutet, eller den är så skuldbelastad, att den i hvilket fall som helst måste afyttras förr, än arfskifte förrättas, borde efter mitt förmenande *en* lagfart, gemensam för alla sterbhusdelegarne, vara nog och protokollet öfver en sådan lagfart utgöra tillräcklig åtkomsthandling, hvarmed köparen kan vinna lagfart å köpet och erhålla lagfartsbevis. Det har berättats mig att å vissa orter domstolarne äfven på det sättet tillämpa lagen, men i min hemort meddela icke domstolarne lagfart å fastighet, som blifvit öfverlåten af samtliga sterbhusdelegare förr, än hvarje arfvinge fått lagfart och löst lagfartsbevis å sin fastighetslott, hvadan arfskifte måst upprättas öfver den redan försålda fastigheten; och ju flera arfvingarne varit, och der någon af dem affidit, så att dess af-

komlingars andelar äfven måst uträknas och skiftas dem emellan, desto flera lagfartsprotokoll och lagfartsbevis hafva utfärdats, som — såsom sagdt är — medtagit köpeskillingen för de mindre lotterna, hvilket är en beskattning, som mest drabbar den minst bemedlade.

I nära öfverensstämmelse med denna beskattningsåtgärd räknar jag den, att en person, som inom den föreskrifna lagfartstidens utgång öfverlätit sitt köp på annan man, måste samtidigt med senare köparen lösa lagfartsbevis å sitt fång. Justitieombudsmannen yttrar härom i sin till 1878 års riksdag afgifna embetsberättelse — till hvilken jag hänvisar — att i sådant fall det icke är nödvändigt att lagfartsbevis utfärdas för öfverlåtaren; men icke desto mindre meddelas af vissa domstolar lagfartsbevis för båda kontrahenterna.

På grund af anförda omständigheter tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen för sin del beslutar sådana ändringar i eller tillägg till Kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom den 16 Juni 1875,

att då sterbhusdelegare gemensamt sälja fast egendom utan att den sig emellan skifta, dessa icke behöfva hvar för sig söka lagfart, utan gånge lagfart å fånget gemensamt för alla sterbhusdelegare, hvaröfver lagfartsprotokollet må utgöra bevis samt tjena såsom åtkomsthending, då köparen söker lagfart; samt att den, som inom lagfartstidens slut öfverlätit sitt köp på annan man, icke är skyldig utlösa lagfartsbevis, utan må lagfartsprotokollet utgöra bevis om åtkomsten.

Öfverlemnas till Lag-Utskottet, dit denna motion torde hänvisas, att närmare formulera de lagändringar, som i motionen åsyftas.

Stockholm den 27 Januari 1886.

J. Smedberg.

Häruti instämmer

S. Fr. Norén.
